

РЕШЕНИЕ

№ 1165

гр. П., 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Я.П.ДЖ.

като разгледа докладваното от Я.П.ДЖ. Гражданско дело № 20211720105679 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба подадена от В. М. С. с ЕГН: ***** от гр. Б., със съдебен адрес: гр. С., ***, чрез адв. Н. Ц., САК, с която се моли да бъде установено със сила на пресъдено нещо, че Б. Е. В. с ЕГН: *****, с адрес гр. П., ***, дължи на ищеца сумата в размер на 600.00 /шестстотин/ лева - главница, представляваща незаплатена сума по Запис на заповед, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда, а именно: /07.06.2021 г./ до окончателно изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 4 /четири/ лв. за периода 15.05.2021г. до 07.06.2021г.; като бъдат присъдени и съдебните разноски в заповедното производство в общ размер 275 /двеста седемдесет и пет/лв., както и разноските в настоящото производство, в това число възнаграждение за процесуално представителство - адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Иска с правно основание чл.422 във вр. 415 ГПК във вр. с чл.538, ал. 2 от ТЗ.

Ответника, в законоустановения срок и подал отговор на исковата молба, чрез назначения му особен представител, с който в оспорва изцяло, както по основание така и по размер.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност намери за установено следното:

Видно от материалите от изисканото и приложено по настоящото гражданско дело ч.гр.д.№ ***г. по описа на П. районен съд се установява, че е входирано от ищецът заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК, въз основа на запис на заповед от 14.05.2020г., против длъжника-ответник в настоящото производство.

По образуваното дело П. районен съд е издал заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, като е разпоредил и незабавно изпълнение. От представения Запис на заповед от 14.05.2020г., с издател Б. Е. В., се установява, че ответника се е задължил безусловно да платят сумата от 600.00 лева на поемателя В. М. С. с ЕГН: ***** - ищец в настоящото производство с дата на плащане 14.05.2021г., място на плащане гр.П..

Като писмено доказателство по делото е представено фотокопие от Договор за наем

на недвижим имот от 14.05.2020г. сключен между страните с който ищеца е предоставил на ответника за временно ползване жилище при наемна цена от 330.00 лева месечно.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

В производството по чл.422 ГПК ищецът - кредитор следва да докаже фактът, от който вземането му произтича, а ответникът-длъжник – възраженията си срещу вземането.

Съгласно задължителната съдебна практика на ВКС, а именно Решение № 82/10.04.2013г. по т.дело № 804/2010 година. II т.о. постановено по реда на чл. 290 от ГПК при предявен менителничен иск – пряк или установителен - чл.422 ГПК, чл.252 или чл.254 ГПК (отм.), съдът се произнася по въпроса за каузалното правоотношение и връзката му с менителничното вземане само в хипотезите, в които длъжникът – издател чрез възражение по чл.465 ТЗ за недобросъвестност на приносителя на запис на заповед отрече съществуването на конкретно каузално правоотношение между страните и функционалната му обвързаност с менителничния ефект с твърдения, че задължението му по него не е възникнало или е погасено. В този случай, по аргумент от чл.464, чл.465 и чл.473, ал.2 ТЗ, тежестта на доказване на възраженията за недобросъвестност на кредитора – поемател е възложена изцяло върху издателя на ефекта. Кредиторът е освободен от необходимостта да доказва изискуемо негово вземане по каузална сделка, изпълнението на което записът на заповед да обезпечава. За разлика от каузалния иск, при който приложимо е процесуалното правило, че ищецът трябва да докаже правния факт, от който черпи предявеното пред съда право, при менителничния иск кредиторът следва единствено да установи, че вземането му произтича от редовен от външна страна ефект - чл.535 ТЗ. Когато отговаря на формалните изисквания на закона, менителницата /записът на заповед/ има правното значение и на основание и на доказателство за менителничните права на приносителя на ценната книга.

Поради това, че ищецът-кредитор основава претенцията си на издадения Запис на заповед от 14.05.2020г., съдът следва да провери, дали същият отговаря на изискванията на чл.535 от ТЗ, като в противен случай издаденият документ губи менителничната си сила и престава да бъде Запис на заповед, а може да служи единствено като разписка. Записът на заповед изисква писмена форма за своята действителност и определено от закона минимално съдържание. Съгласно чл. 535 от ТЗ всеки запис на заповед трябва да съдържа: наименованието “запис на заповед” в текста на документа на езика, на който е написан, безусловно обещание да се плати определена сума пари, падеж, място на плащане, името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати, дата и място на издаване, подпис на издателя. Елементите, които чл.535 от ТЗ посочва са реквизити на записа на заповед. Те образуват т.н. „съществено съдържание” на сделката, като липсата на който и да е от тях е пречка за възникване на записа на заповед – чл. 536 ал.1 от ТЗ., като проверката на решаващия съд следва да се ограничи единствено и само до редовността от външна страна на менителничния ефект и в случаите, в които твърдението за наличие на каузална сделка е въведено от кредитора в исковата му молба, в отговора по чл.131 ГПК или по реда на чл.176, ал.1 ГПК. Както бе посочено по горе съгласно задължителната практика на ВКС Каузалното правоотношение, посочено като причина за издаването на ефекта не става предмет на делото, освен при преминаване към каузален иск, което е допустимо само при прекия менителничен иск.

Поради което съдът след като изследва оригинала на запис на заповед от 14.05.2020г., приложен по ч.гр.дело №***г. установи, че същия отговаря на императивното изисквания на чл.535 от ТЗ, счита фактическият състав на записа на заповед за завършен и доколкото строгата форма е съществено условие за неговата действителност, същият има менителнична сила, като ответника надлежно се е задължил да заплати посочената сума на предявяване, какво е било сторено.

Както бе посочено, предвид цитираното решение на ВКС, постановено по реда на

чл.290 ГПК, задължително за съда, в настоящия случай следва да се изследва въпроса, възникнало ли е изискуемо вземане за ищеца по повод на сключена с ответника каузална сделка. Предвид представените писмени доказателства се установява, наличие на такава сделка между страните, като в тежест на ответната страна е да докаже, че е била изправна страна по същата, но това не е сторено в настоящето производство.

На основание чл.86 от ЗЗД, ответника следва да бъде осъден да заплати и законната лихва за забавено, считано от 14.05.2021г., до 07.06.2021г. в размер на 4.00 лева/изчислена с програмен продукт АПИС в размер на 4.17 лева/, ведно и със законната лихва считано от 07.06.2021г., датата на постъпване на заявлението по чл.417 ГПК в съда до окончателното изплащане на вземането.

Предвид всичко изложено, така предявените искове като основателни и доказани следва да бъдат уважени така като са предявени.

При този изход на съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.2 от ГПК и т. 13 от ТР 4/ 2013 на ОС на ГТК на ВКС в полза на ищеца следва да бъде присъдени както направените в хода на настоящото производство така и направените в хода на заповедното производство съдебно деловодни разноски, поради което ответника следва да бъде осъден да заплати сумата в размер 325.00 лв. направени разноски в настоящето производство и сумата в размер на 275.00 лева направени разноски в заповедното производство. В настоящето производство не е представен списък на разноските по реда на чл.80 ГПК от ищцовата страна, както и доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви П. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Б. Е. В. с ЕГН: *****, с адрес гр. П., ***, че дължи на В. М. С. с ЕГН: ***** от гр. Б., със съдебен адрес: гр. С., ***, чрез адв. Н. Ц., САК, сумата в размер на 600.00лева, въз основа на Запис на заповед, издаден от ответника на 14.05.2020г., в гр.П., с падеж 14.05.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда, а именно: /07.06.2021 г./ до окончателно изплащане на вземането, както и мораторна лихва в размер на 4 /четири/ лв. за периода 15.05.2021г. до 07.06.2021г.

ОСЪЖДА Б. Е. В. с ЕГН: *****, с адрес гр. П., ***, да заплати на В. М. С. с ЕГН: ***** от гр. Б., със съдебен адрес: гр. С., ***, чрез адв. Н. Ц., САК. да заплати сумата в размер 600.00 лв. направени разноски в настоящето производство и направени разноски в заповедното производство по ч.гр.д. 0*** по описа на съда.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред П. окръжен съд.

След влизане на решението в сила, да се изготви заверен препис от същото за прилагане по ч.гр.д. 0*** по описа на съда, като същото бъде върнато и докладвано на съдията-докладчика.

Съдия при Районен съд – П.: _____